

Het heterogeen

Van Elly de Waard verschenen bij De Harmonie:

Afstand (1978)

Luwte (1979)

Furie (1981)

Strofen (1983)

Een wildernis van verbindingen (1986)

Onvoltooiing (1988)

Eenzang (1992)

Eenzang Twee (1993)

Het zij (1995)

Anderling (1998)

Zestig (2000, bloemlezing)

Van cadmium lekken de bossen (2002)

Als ik niet aan je denk of raak (2002, bloemlezing)

De hemel van Toulouse (2004, bloemlezing)

Proeven van moord (2005)

In het halogeen (2009)

Vogelwater, domein van dichters (2012)

De aarde, de aarde (2013)

Het jasje van David Bowie (2015)

In die tijd die (2016)

ELLY DE WAARD

HET HETEROGEEN

Drie Vormen

Uitgeverij De Harmonie, Amsterdam

Eerste Vorm

SONNET VOOR EUROPA

In de tijd dat ik door Europa trok,
in jonger jaren, liet ik mij leiden door
de geur van brandend hout van haarden
die de hemel van het platteland dooraderde.

Waar je ook was, welk land je doorkruiste,
het was deze geur die maakte dat je wist
dat je daar thuis was, ook al was je op de vlucht
of kon je geen mens meer verdragen.

Europa wordt bijeen gehouden, niet door
politiek maar veel basaler, door haar bossen,
akkers, hagen, door die draad van geuren

die zich door de eeuwen slingert als de
wegen en de paden op de grond. Mijd de
steden. Om veel redenen. Ga er rond.

SNEEUW EN INKT

Het zijn deze winters die ik terug wil
halen, twee volle pagina's gevuld met
sneeuw, een lange dunne regel in inkt
geschreven als horizon, een enkele

verre vogel stippelt zijn punten op
de i's erin. Ik zal mijn hoofd met
berenvel stofferen en ga er wonen
in een knusse hut, kijkend naar

hoe tussen de rotsen en de schrale
bomen een rest van licht zich naar het poolijs
bukt, de lange nacht zich buigt – een

die elk uitzicht in zich opzuigt.
'O dan verschaft de met het duister
samenvloeiende inkt een zee van licht!'

HERINNERINGSVISIOEN

Toen ik jong was werd ik gekweld
door het idee dat ik een reus was, die
op lemen voeten liep en ik was bang
dat het formaat dat ik in mij voelde

door een slecht klimaat of teveel tegen-
wind de kans niet krijgen zou zich waar
te maken. Dan strompelde ik door het duin
naar het verlaten strand en wierp mij

op de knieën in de nu eens kalme
dan weer ruwe branding van de enige
grootheid die voor mij bestond: de Noordzee

en ik smeekte haar om de kracht om uit
te kunnen groeien tot wie ik was, een
die haar voorkeur volgend het verste komt.

DE MEESTERPROEF

Hoe tot het einde te blijven bewegen
zonder het perspectief om je bestaan
nog het nodige uitzicht te verlenen?
Hoe te verzinnen of creëren tegen

beter weten? Enkel voor het plezier
om dat te doen en zonder rekenen
op waardering, in een wederzijdsheid
die steeds dichterbij blijft? – Als die al?

Ouderdom, uiteindelijke meesterproef
van tot het minimum gaan, van afleren,
afzeggen, afleggen tenslotte, om als

sterren in het zwarte gat gezogen
te sterven in de tunnel die ons zonlicht
inruilt voor wellicht een ander licht –